

בש"פ 8974/14 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
בש"פ 8974/14

לפני: כבוד השופט י' עמית

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים בתיק עמ"י 47049-12-14 שניתנה ביום 23.12.2014 על ידי כבוד השופט יגאל מרזל

בשם המבקש: עו"ד נפתלי ורצברגר

החלטה

1. בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט י' מרזל) בעמ"י 47049-12-14 מיום 23.12.2014, בה דחה בית המשפט את עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופטת מ' קסלסי) במ"י 44969-12-14 מיום 22.12.2014.

2. המבקש, איש צבא קבע, היה פעיל טרם חזרתו לצבא בתנועה למען הר הבית. עם חזרתו לשירות קבע, עזב המבקש את פעילותו הפוליטית, ועלייתו להר הבית נעשית כיום באופן פרטי.

ביום 21.12.2014 בשעות הבוקר עלה המבקש להר הבית. המבקש נחשד כי התיישב במקום יחד עם קבוצה, גרם למהומה וסירב להנחיות השוטרים להמשיך בדרכם. קצין המשמרת שהגיע למקום ההתרחשות ציין כי ראה את המבקש מסמן לשאר חברי הקבוצה שלא לציית לשוטרים ולהמשיך לשבת. עוד טענה המדינה, כי גם לאחר שחלק מהקבוצה קמה, התעקש המבקש להישאר במקום וסירב לעזוב. בעקבות אירועים אלו עוכב המבקש לחקירה, במהלכה נתפסו בתיקו סכין ואקדח פלסטיק. המבקש נחשד בהתנהגות שעלולה להפר את שלום הציבור, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, פגיעה בחופש גישה למקום קדוש והחזקת סכין למטרה לא כשרה.

3. לאחר לילה בו שהה המבקש במעצר, הובא המבקש ביום 22.12.2012 בפני בית משפט השלום, שהורה על שחרורו בתנאים הבאים:

- (-) יורחק מאזור הר הבית למשך 21 ימים.
- (-) יפקיד בקופת בית המשפט סך של 1,000 ₪, כאשר הסכום לא יהווה תנאי לשחרורו.
- (-) יחתום על ערבות עצמית וימציא ערב צד ג' שיחתום על ערבות, על סך של 5,000 ₪ כל אחת.
- (-) יתייצב לחקירה ולמשפט בכל עת שיידרש.

באשר להחזקת הסכין, הוסיף בית משפט השלום כי ספק אם קיים חשד סביר, מאחר שהסכין לא היה על המבקש בעת מעצרו ומדובר בסכין מיניאטורית, שספק אם ניתן לבצע בה מטרה לא כשרה.

4. על החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי.

בהחלטתו מיום 24.12.2014 דחה בית המשפט המחוזי את הערר, בקובעו כי מחומר הראיות עולה חשד סביר לגבי העבירות של התנהגות שעלולה להפר את שלום הציבור והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, ועולה כי המבקש החל להפריע עוד בעמדת הבידוק טרם כניסתו להר הבית. אשר לתנאים שנקבעו בהחלטת בית משפט השלום, נקבע כי אין עילה להתערב בהם, מה עוד שבדין שנערך בפני בית משפט השלום ציין בא כוח המבקש כי אין הוא מתנגד לערבות עצמית וערבות צד ג'. המבקש הורחק מהר הבית לפרק זמן קצר ולתקופה קצרה משמעותית מזו שהתבקשה (90 ימים) והסכום שנקבע להפקדה אינו מצדיק התערבות בנסיבות המקרה.

5. על החלטה זו נסבה בקשת הרשות לערור שבפניי. לגרסת המבקש, עת עלה להר הבית, החל קצין המשטרה במקום להציק ולהעיר לו, על רקע עיונות אישית מצד קציני המשטרה והיכרותם עם פעילותו בעבר. בהמשך, התיישב עם חבריו בפינת הרחבה בהר הבית ואז החלו שומרי ההר מטעם התנועה האיסלמית (אלמר אבטון) לתקוף את המבקש ואת האנשים שהיו עמו בצעקות ובקללות. לטענתו, השוטרים העדיפו לבקש ממנו ומחבריו לעזוב את המקום במקום להגן עליהם, והוא נעצר עת קמה הקבוצה ועמדה לעזוב את הנקודה. מכאן טענת המבקש כי החשדות שהוטחו בו מופרכים והוא למעשה זה שנפל קורבן לאלימות, כאשר השוטרים נכנעו ללחץ של צעקות ואיומים מצד המוסלמים במקום. נטען, כי החלטותיהם של בתי משפט קמא משדרות מסר כי האלימות משתלמת וכי אווירת הפחד והטרור שיוצרים המוסלמים בהר הבית משיגה את שלה. עוד נטען, כי חופש הגישה וחופש המחאה לא נשקלו בהחלטותיהם של בית משפט קמא, וכי הרחקתו מהר הבית וחייבו בערובה הינם צעדים קשים שאינם מוצדקים בנסיבות דנן.

6. דין הבקשה להידחות.

על אף המחלצות העקרוניות שניסה המבקש לשוות לבקשתו, המקרה דנן אינו מצדיק בירור בגלגול שלישי. הבקשה לא חורגת מנסיבותיו הקונקרטיים של המבקש, ואינה מעוררת שאלה עקרוניות שיש לה חשיבות כללית.

המבקש מלין במישור העובדתי-ראייתי, אך בית משפט השלום ובית המשפט המחוזי בחנו את מכלול החומר הראייתי שהוצג לפנייהם. ההגבלות שהוטלו על המבקש הן מידתיות ומתונות ביותר, ולכך יש להוסיף כי תקופת הרחקתו מהר הבית עומדת ממילא להסתיים עוד כשבועיים ימים.

אשר על כן, אני דוחה את הבקשה ללא צורך בתגובה.

ניתנה היום, ט' בטבת התשע"ה (31.12.2014).

שׁוֹפֵט
